

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

ČERVENEC - SRPEN 2000

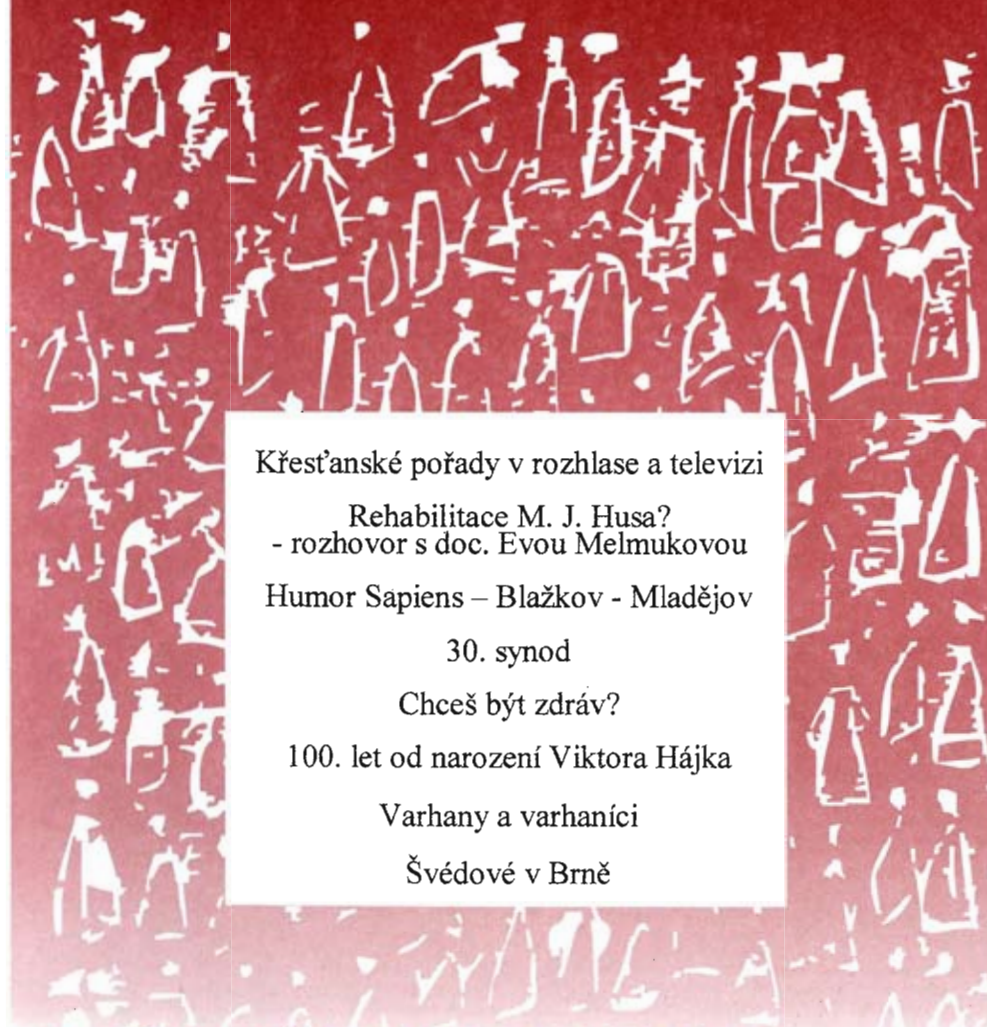
9.00 ČK	Olga Tydlitátová	2. července	9.00 BD	Jiří Malý
14.15 Rych	Olga Tydlitátová	2. po Trojici	13.45 Tiš	
9.00 ČK	Jiří Gruber	9. července	9.00 BD	Josef Veselý
		3. po Trojici		
9.00 ČK	Jiří Gruber	16. července	9.00 BD	Jaroslav Vitek
14.15 Rych	Jiří Gruber	4. po Trojici	13.45 Tiš	Jaroslav Vitek
9.00 ČK	Jiří Gruber	23. července	9.00 BD	Jaroslav Vitek
		5. po Trojici		
9.00 ČK	Olga Tydlitátová	30. července	9.00 BD	Jaroslav Vitek
		6. po Trojici		
9.00 ČK	Olga Tydlitátová	6. srpna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
14.15 Rych	Olga Tydlitátová	7. po Trojici	13.45 Tiš	Jaroslav Vitek
9.00 ČK	Olga Tydlitátová	13. srpna	9.00 BD	Jiří Malý
		8. po Trojici		
9.00 ČK	Olga Tydlitátová	20. srpna	9.00 BD	
Rych	Olga Tydlitátová	9. po Trojici	13.45 Tiš	
9.00 ČK	Jan Pokorný	27. srpna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
		10. po Trojici		

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

SETKÁVÁNÍ

ČERVENEC - ZÁŘÍ 2000 ČÍSLO 7 ROČNÍK 2

Křesťanské pořady v rozhlase a televizi

Rehabilitace M. J. Husa?
- rozhovor s doc. Evou Melmukovou

Humor Sapiens – Blažkov - Mladějov

30. synod

Chceš být zdrav?

100. let od narození Viktora Hájk

Varhany a varhaníci

Švédové v Brně

Jan Skácel

SONET O ČERVENCOVÉ NOCI NA VYSOČINĚ

Večer si lehá tiše do polí.

Na kamenech se leskne zlatá slída.

Měsíc, jak chromý pastýř o holi,
jedinou hvězdu nad dědinou hlídá.

Od potoka je slyšet rozhovor.

Z hospody domů vracejí se chlapi
a přou se potmě, něco je moc trápí.
Noční chlad silně dotýká se hor.

Posléze všechno ztichne. Naprosto.

Jen slepá můra do žárovky vráží.
Na chvíli vyjdeme si na zápraží

a ohromí nás noci majestát.

Tisíce hvězd... Ach, byli bychom sto
po celou noc pod tímto nebem stát.

Ze sbírky Talisman, Dvanáct sonetů pro starou lásku (1978)

Anketa

Sledujete křesťanské pořady v rozhlasu a televizi? Co o nich soudíte? Považujete jejich vysílání za přínosné?

O těchto pořadech nemám moc velký přehled. Asi třikrát jsem zahlédl v televizi Křesťanský magazín. Co mě velice zaujalo a také nadchlo, byl dokument Veselý starobinec Sváti Karáska. Pořady v televizi bývají složeny spíš z delších příspěvků. Naproti tomu rozhlas (stanice Radiožurnál) vysílá každou sobotu dopoledne Křesťanský týdeník, který poměrně často, i když ne pravidelně, poslouchám. Ten je naopak více zaměřený na rozhovory, postřehy a různé aktuality. Dříve tu jako moderátor působil Miloš Rejchrt, který bohužel z rozhlasu odešel. Přesto myslím, že ten pořad má svůj veliký význam (určitě jsou i některé další takové pořady), jak pro lidi věřící, tak snad ještě více pro ty, co cestu k Bohu neměli možnost poznat a najít. Proto myslím, že tyto pořady jsou velmi důležité a velkou zásluhu mají ti, kteří věnují svůj čas jejich přípravě. Je trochu škoda, že se o nich málo ví.

Jan Sypták, student

Nesleduji pravidelně, viděla či slyšela jsem zatím asi 5 takových pořadů. Myslím, že jsou přínosem nejvíce pro lidi, kteří jsou upoutáni doma a sami se neodvážejí vyjít ven. Je také dobré, že se střídají přenosy bohoslužeb různých církví, protože si tak člověk udělá obrázek o ostatních. Co se týká odpoledního vysílání, to jsem viděla asi 2x, tam se mi líbí, že je vidět, kde všude jsou křesťané aktivní (festivaly, domovy, stacionáře, kultura, politické názory...) Vzhledem k mé absenci sledování se neodvážuji soudit současnou kvalitu.

Zorka Mikolášková, ekopedagog

Křesťanské pořady v médiích sleduji nepravidelně. Televizní pořad „Cesty víry“ i rozhlasové „Zprávy z křesťanského světa“ se zajímají hlavně o naši nejpočetnější církev, tj. římskokatolickou. Možná je můj pohled zkreslený tím, že tyto pořady nesleduji pravidelně. Myslím si, že by bylo užitečné seznámit veřejnost více s faktem, že v naší republice existuje nejen toto církevní společenství. Já osobně bych se ráda dověděla křesťanské zprávy i z jiných zemí, ale to je možná obtížně uskutečnitelné.

V rozhlasovém pořadu „Doteky víry“ mám někdy dojem, že název pořadu a téma hovoru se vzájemně vylučují.

Častěji poslouchám rozhlasový pořad připravovaný TWR ráno na stanici Proglas od 7.45 do 8.00. Jsou to různá biblická zamyšlení, hovory na různá témata a i svědectví.

Celkově vzato křesťanské pořady považuji za přínosné, protože poukazují na jiné hodnoty než jenom finance, touhu po senzacích apod.

Ester Malachová, zdravotní sestra na mateřské dovolené

Křesťanské pořady sleduji jen občas. Přestože si je v programu televize zatrhnu, stává se mi velmi často, že mi do toho něco přijde. Rozhlas zachytím jen náhodou. Rozhodně jsem pro vysílání těchto pořadů. Nikdy nevíme, co nás nebo někoho jiného zaujme, jak se nyní říká – co nás osloví. Neboť jen slyšením jen nám poskytováno „to jedno potřebné“.

Blahoslava Ondrová, duchodkyně

Anketa

Televizi nemáme, v rádiu asi 2 měsíčně posloucháme křesťanské vysílání na Svobodné Evropě. Je to spíše vysílání pro věřící (hlavně zprávy) - zejména z jazykového hlediska. Úvahy jsou buď kostelové, což v domácím prostředí při umývání nádobí nevyzní tak dobře, nebo mají mluvčí potřebu využít mediálního času misijně, často nesrozumitelnými novozákonními formulkami. Myslím, že by se posluchači neurazili, kdyby se objevovaly hlubší úvahy.

Michal Medek, ekopedagog

Mrzí mě, že k této otázce nemám takřka co dodat. Rozhlas a televizi sleduji minimálně. Tuším, že existuje něco jako křesťanský magazín, který je někdy v neděli odpoledne, a v tuto dobu se televizi vyhýbám. Zapínám ji snad v situaci, kdy prší nebo mám zlomenou nohu. Matně si vzpomínám, že jsem něco podobného kdysi viděl, ale jak to na mě zapůsobilo, můžu dnes těžko soudit.

Petr Bouda, knihkupec

Křesťanské pořady sleduji jen příležitostně, většinou, když jde o něco z evangelického prostředí. Zatím jsem však křesťanskému vysílání nepřišla na chuť. Nepochybuji ale, že pro někoho může být přínosem.

Eva Popelářová, studentka

Nedá se říct, že „soustavně sleduji“, jde spíš o občasná náhodná zachycení některého pořadu ČRo. Trochu pravidelněji se díváme na Křesťanský magazín a Cesty víry (ČT 1).

Mají-li být informace o životě a postojích křesťanů (církvi), pak to leckdy plní poměrně dobře a zajímavě. Přímé misijní působení od nich však nečekejme; mohou asi zprvu jen upozornit, naznačovat směr k nejvlastnějším zdrojům křesťanského života. Teprve společenství církve a osobní vzájemnost pod evangeliem je živnou půdou pro víru.

Přínosné pro nemocné a v izolaci žijící jsou přenosy bohoslužeb, velmi dobré bývají rozhovory s podnětnými svědky víry, mást však mohou pořady teologicky naivní (fundamentalismus, ledabylé zacházení s Písmem, kýč).

Miluše Nováková, emeritní farářka ČCE

Poměrně pravidelně poslouchám v sobotu vysílání Křesťanského magazínu (ČRo 1). Ostatní programy (Doteky víry, nedělní dopolední přenos bohoslužeb, Křesťanský magazín TV 1) poslouchám či sleduji pouze příležitostně.

Na vysílání oceňuji zejména to, že informuje o dění v církvích, i když mnohdy je většina času zaměřena na zprávy a informace z římskokatolické církve. Ostatním církvím je pak věnován nepoměrně kratší čas, případně jsou opomíjeny vůbec. Někdy přináší i zajímavé komentáře k aktuálním (nejen církevním) tématům. Líbí se mi celkem výběr hudby.

Vysílání považuji za přínosné zejména pro lidi z církví, kteří se nemohou účastnit shromáždění. Skladbu či pojetí pořadů naopak nepokládám za příliš přínosnou pro lidi, kteří se nacházejí vně církví.

Alena Kučerová, laborantka

Rozhovor

Proč nemůže být Mistr Jan Hus rehabilitován?

Historická společnost VERITAS se sešla 27. května na své valné hromadě v sále modlitebny Evangelické církve metodistické v Praze - Novém Městě. Její účastníci vyslechli dvě zajímavé přednášky. Dr. Vladimír Sakař pověděl o aktuálním významu díla Aloise Jiráska a doc. Dr. Eva Melmuková odpověděla na otázku: „Proč nemůže být Jan Hus rehabilitován“. Při této příležitosti jsme paní docentku Evu Melmukovou požádali o rozhovor.

Paní docentko, kdy vznikla společnost VERITAS?

VERITAS funguje od roku 1992 a je to historická společnost pro aktualizaci odkazu české reformace. Dělá to samozřejmě prostředky historickými, což neznamená něco historicky mrtvého, ale snahu aktualizovat to, co bylo základním podnětem, pro současnou dobu, pro budoucnost. Snažíme se nejen přednášet, nýbrž hodně diskutovat, proto se pořádají semináře pro učitele, pro zájemce o historii. Pořádáme také soustředění mladých historiků, aby se tyto otázky dostaly nějak dál.

Vy sama jste badatelkou, která pro historii hoří a pro zájem o ni dokázete získat a zapálit mnohé. Kdy jste se pro historii rozhodla?

Když mi bylo asi devět let, a postupně to šlo jaksi společně s otázkami víry. Ještě v oktávě jsem se rozhodovala, jestli půjdu na teologii nebo na historii. Šla jsem na teologii, ovšem současně jsem studovala historii nepovinně respektive, jako mimořádný posluchač. Bylo to v padesátých letech a musím přiznat, že se našlo několik statečných lidí, kterým to nevadilo a kteří mně psali zkoušky do indexu mimořádného posluchače, takže jsem studovala obě fakulty. Ovšem potom už to nešlo, dali mi nůž na krk a řekli: buď teologii nebo filosofii. Ale já už jsem tu filosofii, tu historii a archivařinu de facto končila, a tak jsem řekla: teologii. Studium historie mi zůstalo jenom na papíře.

Když mi pak jako faráře vzali státní souhlas, dělala jsem všechno možné, asi jedenáct zaměstnání a 29 let jsem byla bez státního souhlasu. V období kolem roku 68 se mi podařilo dostat se znovu na filosofickou fakultu, a to jsem si udělala etnografii. Takže doktorát jsem potom dělala z etnografie a českých dějin.

Ovšem přednášela jste také na naší Evangelické teologické fakultě UK na katedře církevních dějin.

Ano, habilitovala jsem se hned, jak to bylo po Listopadu možné. Tehdy zemřel prof. Molnár a bylo potřeba pomoci, tak jsem přednášela. Ale přitom jsem byla farářkou na sboru v Telči, takže asi pět let jsem jezdila každý týden do Prahy a zpátky. Současně jsem byla v městské radě v Telči a potom v zastupitelstvu, tak toho bylo opravdu moc.

Tady na schůzi společnosti VERITAS jste přednášela o tom, proč Mistr Jan Hus nemůže být rehabilitován. Zajímá Vás osobnost Husova speciálně?

Osobnost Husova mě zajímala už jako mladé děvče. V podstatě už ve školních letech mně to bylo velmi blízké. Např. Husovy dopisy byla moje oblíbená četba, která mě formovala, Husovy myšlenky a zápasy byly součástí mého života a těžko k tomu mohu přistupovat jenom jako k nějaké látce, která by byla vzdálená.

K otázce Husovy rehabilitace se lidé často vracejí a patrně se na to i často ptají, je-li to vůbec možné.

Ono se o tom mluví a čím víc se mluví, tím méně se zná podstata. A přece je to jasná záležitost. V prvé řadě musíme vědět, oč v případě Mistra Jana Husa šlo. Celý ten Husův proces, který probíhá od roku 1409 až do upálení v roce 1415, má v podstatě tři fáze, které se prolínají. Kromě toho se do toho vloudily jako všude a vřdycky politické zájmy, takže je to prolínáno ještě dvěma dalšími liniemi. Ale to první a základní je, že se na univerzitu pražskou dostává mnoho podnětů z učení Wyclifova, a právě toto učení se stává takovou rozbuškou mezi vzdělanci na české univerzitě. A s tím bezprostředně souvisí také to, co tu existovalo již dříve: Kaple Betlémská - jiná než kostely se svátostným prostorem - velká přednášková síň, kde bylo svobodně kázáno slovo Boží českým jazykem. Tyto dvě věci: Wyclif a kazatelství - to jsou podstatné a základní prvky, které odstartovaly Husův proces. Hus tady je jako ten, který dává jméno celému hnutí, celé veliké skupině lidí, jak vzdělavců na univerzitě, jak lidem urozeným, tak lidem zcela prostým. Hus vyjadřoval mínění tohoto národa, který docházel k sebeuvědomění, a Hus k tomuto národu patřil.

A nezapomeňme, že je to po roce 1215, po 4. lateránském koncilu, který ustanovuje a vlastně uzakoňuje církev jako ústav spásy, jako prostředníka mezi Bohem a člověkem. Od té doby se tedy rozvíjejí tzv. kacířská hnutí, ale ta se vůbec neodtrhují od základního vývoje křesťanské církve, naopak se od toho odtrhují linie, která vznikla po 4. lateránském koncilu. Tato „kacířská“ hnutí navazují pouze na to, co bylo přerušeno. Po lolardech a valdenských sem náleží samozřejmě i husitství.

Je to velice zajímavé a tomu jste se podrobněji věnovala ve své přednášce. Také jste upozornila na knihu Jiřího Kejře „Husův proces“, která právě vyšla v nakladatelství Vyšehrad.

Ano, ta je zcela aktuální a je to publikovaný výsledek toho, co konala husovská komise. (Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem M. Jana Husa při České biskupské konferenci). V této knize je důležité uvědomit si různé věci. Je tu totiž řečeno, jak se rozdělovaly jednotlivé etapy procesu a Kejř jako právník velmi správně rozlišuje otázku, kdy byl Hus v klatbě často neprávem (tam byly chyby v kanonickém právu) a potom přichází k základním otázkám, které řešil Kostnický koncil. A tento Kostnický koncil už nejednal především o tom, zda je Hus postížen pro neposlušnost, že se nedostavuje k soudnímu líčení, nýbrž zde, byť nesprávně a často falešně vybrány, byly přece jenom články, z kterých opravdu nemohl ustoupit ani Hus, ale ze svého hlediska ani koncil. A tohle tam Kejř říká a já jsem si nesmírně oddechla, protože to je konečně černé na bílém. A teď je tady celá řada věcí, ale co je důležité, je alespoň ještě tento citát přímo z Kejřovy knihy: „Hus vychází z centrální kategorie Božího zákona jako nejvyšší a všech právní život předurčující normy. Biblický příkaz je pro něj směrodatným imperativem, který je nezbytně splnit i za cenu porušení pravidel nalezených lidmi, i za cenu konfliktu se světskou mocí... Právně teologická a morální rovina, na které Hus stál, není slučitelná s rovinou právní, na které stál jeho soudcové. V rozporu mezi morálkou a právem byla pro Husa rozhodující kategorií morálka a vůle řídit se dle zákona Božího. Z hlediska jeho současnosti a někdy i hodně drsné reality to bylo myšlení iluzivní, byly to představy, jak by právo mělo vypadat.“ Zajímavé, že? A Kejř dále říká: „Podle norem kanonického práva, které aplikoval soudní tribunál koncilu, podle rozhodnutí legitimitisticky uvažujících soudců se Hus provinil. Mezi Husem a jeho soudci zela nepřekročitelná propast.“ - To jsou poslední slova Kejřovy knihy.

Takže tady končí jakékoliv uvažování o možné rehabilitaci Mistra Jana Husa?

Pro myslící lidi by tady opravdu mělo skončit. My si ji nemůžeme, nechceme přát. To už by nebyl Hus. Určitá společnost může rehabilitovat jenom někoho, kdo do ní patří, kdo je touto společností uznáván jako její člen. Mistr Jan Hus nezemřel jako římskokatolický kněz. Jan Hus byl odsouzen a žádné sympozium v Římě se nevyjádřilo k jeho odsouzení, nikdo nikde se nevyjádřil k tomu, že by měl být Hus v téhle věci rehabilitován. Uvažuje se teď v souvislosti

s čarodějnickými procesy, že budou rehabilitováni někteří lidé ze severní Moravy, taky děkan Lauterer, který byl jistě statečný člověk a za ty nešťastné čarodějnice, neprávem obviněné, se postavil a byl nakonec odsouzen jako čarodějník stejně jako ony. Toho chtějí rehabilitovat, ale ten se jenom postavil za čarodějnice, které už dnes nechceme upalovat a uznáváme to. Ale Mistra Jana Husa nemůže nikdo rehabilitovat, nikdo mu nemůže vrátit jeho kněžství, protože jeho názory nemohou být uznány za pravověrné. Nebyl by dnes upálen, ale byl by ve svých názorech odsouzen stejně jako před staletími. A to je důvod té nepřekonatelné propasti. V čem? Samozřejmě v otázce církve. Ekleziologie Mistra Jana Husa staví tuto nepřekonatelnou překážku.

Přineslo tedy zkoumání v této husovské komisi něco pozitivního?

Jsmo rádi, že mnozí z přátel z římskokatolické církve se mohou vyrovnat s tím, že nemusí mít hrůzu, když mluví o Mistru Janu Husovi, že ho nemusí zatracovat jako kacíře. V tom, chápeme, je to pro ně osvobození. Pro nás je to osvobození v tom, že vidíme, že po všech pokusech, po celém desetiletí pokusů se nemůže konstatovat nic jiného než to, co jsme na počátku věděli, že není smíru, že je nepřekonatelná propast mezi církví jako obecnstvím věřících, mezi svobodou a odpovědností svědomí každého jednotlivce a mezi církví jako institucí spásy, mezi zařízením, které může lidi manipulovat, a které plodí všechna nebezpečí manipulace ve smyslu: Oni mi to přikázali, já jsem jenom plnil rozkazy. To jsou dva typy lidské společnosti, které jsou naprosto nespojitelné. Nelze z toho udělat jednotu, ale lze existovat vedle sebe.

Letos 6. července si připomeneme 585. výročí upálení Mistra Jana Husa.

Rozhovor s doc. dr. Evou Melmukovou připravila dr. Eva Šimková

Bude

Brno:

V červenci bude vysílán jediný magazín (premiéra 9. července na ČT1, reprízy na ČT2 10. července v 6.30 a 12. července ve 13 hodin). Setkáme se v něm s Václavem Klementem, českým misionářem v Koreji, seznámíme se s Betanií, humanitární organizací Církve československé husitské a podíváme se na další část volného cyklu Zvony tisíciletí, připraveného (v rámci mezinárodního projektu Eurovize) tentokrát v Irsku.

Ostrava:

Ve vysílání Křesťanského magazínu 23. července se objeví čtyři příspěvky.

Mediálně zpopularizované „přestupy“ římskokatolických kněží ke starokatolíkům nás vedly ke snaze přiblížit celibát televiznímu divákovi. Na osudech řádové sestry a římskokatolického faráře se snažíme ukázat jednak životní cesty, které vedou k dobrovolné askezi, a jednak radostný vztah s Bohem a zároveň exponované povolání, v němž sublimuje i sexuální síla.

„Obrácení rockera Bobeše“ je příběhem redaktora, muzikanta a textaře Jirky (Mňaga a žďorb, Masomlejn, Radegast), jemuž v partě u piva nefekl nikdo jinak než Bobeš, který v jedenačtyřiceti, svobodný a rozháraný, přijme Kristovu víru a celý jeho život se najednou změní. Nachází klid, nové přátele v Apoštolské církvi, na něž si teprve zvyká, smysl života s Bohem.

V Řepištích na Frýdecku žije téměř osmdesátiletý básník Bohumil Pavlok. Svým způsobem patří ke katolickým básníkům. Do literatury ho uváděl P. Strakoš a především Jan Zahradníček a Jakub Deml. V portrétu básník mj. vzpomíná na momenty, které předurčovaly jeho spirituální poezii. Jeho verše jsou plné bolesti a touhy.

Poslední příspěvek tradičně připravilo ostravské studio TELEPACE. „Za školou a za jevištěm...“ je reportáž z přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních středních škol.

HUMOR SAPIENS (12. -14. 5. 2000)

Malá vesnička na jihu Moravy – Pasohlávky – se během pátečního odpoledne začala plnit nově přibylými obyvateli. Ožily místní campy, chatky a také kulturní dům. Tam se nesjížděli turisté, ale (nejen) evangelická mládež, resp. účastníci seniorátního setkání mládeže. Do večera se nás koly, auty, autobusem sjelo asi šedesát. Naladění na veselou notu jsme se sesedli před promítacím plátnem, na programu byla projekce filmu Život Briana (v provedení skupiny Monty Python) – uvedení do tématu vpravdě královské.

Páteční den jsme ukončili krátkou pobožností a vydali se k místu našeho odpočinku. Tentokrát jsme nespali po rodinách, ani v tělocvičně, ani ve škole, ale v turistickém středisku s chatkami a jídelnou na jednom místě (jak příhodně).

Ráno jsme se probudili do sluncem zalitého dne, s krásným výhledem na Mušovskou přehradu a Pálavu. Po snídani jsme se shromáždili opět v „kulturáku“. Nejdříve bylo ztišení a následovala první přednáška. Přednášejícím byl Jiří Hoblík, farář v Libici nad Cidlinou, který mluvil na téma „Humor ve Starém Zákoně“. Přestože není Bible humoristická knížka, sama k radosti a smíchu povzbuzuje, její humor se objevuje v příslovích a pořekadlech, nejrozumnějších přezdívkách (třeba baal ze bub znamená pán much a právě z ní vznikl český výraz belzebub), biblický humor je ironický až sarkastický. Lze to ale najít i humorné události, například v Gn 18, když Sára vyslechne, že jim Hospodin dá syna, připadne jí to k smíchu. Nebo v 1Kr 18, kde si Eliáš dělá legraci z Baalových kněží, kteří dělají všechno možné, aby jejich bohové přijali oběť, marně. Po přestávce proběhla přednáška br. faráře Janeby z Jablůnky nazvaná „Měl Pán Ježíš smysl pro humor?“, zaměřená na církevní humor obecně. Dověděli jsme se, že církevní humor má mít tři vlastnosti: smysl pro souvislost, zdravý rozum a lidskou tvář a samozřejmě jsme řadu vtipů a humorných příběhů vyslechli. Následující hodinu jsme strávili v diskusních skupinkách a bavili jsme se o přednáškách, vymýšleli otázky do voliéry (viz. později).

Odpolední program byl zaměřen na rozvoj těla. Hrál se knoflíková válka, volejbal, „frizbí“, někteří šli plavat nebo se jen projít. Navečer jsme se sešli, abychom diskutovali ve „Voliéře“. Uprostřed nás byl ze židlí vytvořen menší kruh (voliéra), ve které seděl přednášející (br. farář Janeba) a jeden vyslanec z každé diskusní skupinky s připravenou otázkou. Ti, co seděli ve voliéře, mohli diskutovat, a když měli pocit, že už nemají co říci, odsedli si a na jejich místo si mohl sednout kdokoli jiný.

Večer byl v našich rukou, hrálo se divadlo, které si připravily jednotlivé mládeže nebo diskusní skupinky, svojí troškou do mlýna přispěly dokonce takové osobnosti jako Werich s Horníčkem, Vlasta Burian či Spejbl a Hurvínek. Nemusím snad dodávat, že jsme si večer řádně (a rádi) užili.

Nedělní bohoslužby jsme směli strávit v místním katolickém kostele. Pak už přišel čas balení, loučení a odjezdů. A jestli se nám tu líbilo, to snad psát nemusím.

Daniela Ryšavá

Vydařený výlet

Ten, kdo s námi nejel v neděli 11. června na výlet do Moravské Třebové a Mladějova s Nedělní školou, udělal chybu. Již to ráno slibovalo krásný den. V 7.30 vyrazil autobus a dvě osobní auta na Letovice a Moravskou Třebovou. Po bohoslužbách se svatodušním obsahem, Večeří Páně a křtem jsme neměli ani moc času na pozdravení s místními, protože už v 10.30 jsme byli očekáváni v Mladějově, což je vesnice asi 12 km od Třebové. Zde před 6 lety skupina mladých lidí zprovoznila úzkokolejnou jedenáctikilometrovou trať, která v dřívější době sloužila ke svážení dolovaného lupku – horniny na výrobu šamotových cihel. My jsme jako správní výletníci nasedli i s batohy do tří otevřených vagonků a nechali se vyvézt parní lokomotivou vyrobenou ve 20. letech ve Vídni krásnou romantickou krajinou na samý vrch Hřebeč (600 m.n.m.). Během zpáteční cesty nám okouzleným, ale také pořádně vyhládlým turistům strojvedoucí zastavil u předem připraveného ohniště. Každý snědl svůj přiděl špekáčků. Vedle „bafající“ lokomotivy to bylo pochutnání přímo idylické.

Unaveni, ale šťastni jsme se vrátili do vyhrátého autobusu. S těmito dojmy bych řekla, že to byl velice zdařilý výlet. Velkou zásluhu na tom má hlavně Bohouš Michal a Pavel Bureš, kterým tímto za všechny děkuji.

Šárka Navrátilová

Sborový víkend na Blažkově

Na Blažkov jsme se sjížděli od časného odpoledne až po pozdní večer. Někteří přijeli na kole (z Říkonína), jiní autem (z Brna). Letos na rodinný Blažkov přibyla početná skautská skupinka. Pobyť jsme zahájili společnou večeří (kromě pár opozdílů). Po večeři jsme si rozdělili služby (netradičně byli umývači a topeny), vybrali příběhy pro pobožnosti, hádali jsme bibl. příběhy z diapozitivů, společně si zazpívali a odešli na kutě.

Na druhý den jsme vstávali už o půl osmé a na snídani byly obložené talíře. Po snídani byl příběh číslo I „O uzdravení Námana“ (móoc zajímavé). Pak mladší část osazenstva sportovala a ta starší loupala brambory. Na oběd byl guláš (hovězí). Po obědě si někteří schrupli, někteří vyrazili na kola, jiní na procházku ap. V pět hodin začal II. příběh „O hřivnách“ (myslím, že jsme se z toho příběhu dozvěděli i to, co tam nebylo). Na večeři byl opět dobrý guláš (tentokrát bramborový). Po večeři přišla řada na večerní program. Rozdělili jsme se do 4 skupin (Sphenatti, Patky, Čtyřky a Melouni). Shazovali jsme kuželky, skákali přes lavečky (někteří se dokonce pod nimi kutáleli), hráli badminton (nebo se spíš pokoušeli), plnili skleničky vodou a hráli pantomimu. Na závěr jsme si společně zazpívali a pak hupky dupky do hajan (teda alespoň někteří).

Na snídani byly skvělé koláčky bratra Nagy. Když jsme dojedli, začal III. příběh „Radost malomocných“ (otázek byla zase spousta). Po vykládání byl oběd (kuře + brambory) už v 11 hodin, protože kolisti potřebovali vyrazit, aby to do Brna stihli (byla to pořádná fuška). Ostatní se rozjížděli během odpoledne.

Myslím, že se víkend opravdu vydařil.

Eva Priknerová

Sborový víkend na Blažkově

Pozvání bratra faráře Grubera na poslední květnový víkend do Blažkova přijalo asi šest rodin s dětmi, pár dvojic a odvážných jednotlivců a naši evangelisti skauti a roveři – celkem něco přes padesát lidí.

V pátek v poledne prší, největší sportovkyně Dana D. už šlape do pedálů svého kola a míří si to na Vysočinu. Odpoledne pršet přestalo, skauti vyložili svá kola z vlaku a v Dolních Loučkách už šlapou do pedálů taky. Dospělí raději nastrovali své čtyřkolé miláčky a dostavili se do cíle pohodlněji. Když jsme večer jako poslední dorazili i my, jídelna už byla plná omladiny, dospělí se ztraceli někde v koutech. Rychle jsme se ubytovali a připojili se k programu. Právě totiž začínala soutěž v poznávání biblických postav z diapositivů.

Ráno cinká zvonec, vyhání nás z teplých pelíšků a shání do jídelny na krátkou ranní pobožnost a na snídani, o kterou se stejně dobře jako o naši další stravu postaral br. Pavel Nagy & jeho rodinná company. No a pak dostal slovo br. farář, který nejprve vyhnal malé děti ven (si hrát) a s námi staršími se pustil do probírání prvního z biblických příběhů, které jsme si vybrali: o uzdravení Aramejce Naamana (2.Kr 5,1-19). Příběh jsme si dvakrát přečetli a pak, protože prý kdo se neptá, nic se nedozví, máme za úkol sami klást otázky, které nás nad příběhem napadají. A až jich bylo víc než dost, za pomoci br. faráře se je pokoušíme zodpovědět. Zkuste to taky, pár vám jich napovím, třeba: Proč Naaman poslechl izraelskou služku? A proč ona mu radila, nezištně či z vypočítavosti? Proč oslovují služebníci Naamana „otče“? Proč on ji poslechl, když proroka poslechnout nechťel? Proč si vzal s sebou domů tolik izraelské prsti? Bylo správné, aby se chodil klanět s králem do Rimónova domu? Asi o půl jedenácté padla poslední odpověď, konečně si mohou jít hrát i větší děti, se kterými už dávno šijou roupy, a my dospělí jsme dostali za úkol oškrábat brambory na večeři. Zbývající čas trávíme různě, já s malou skupinkou třeba procházkou kolem řeky. Po obědě volno pokračuje, skauti ho využili k vyjížďce, při níž zničili kolo svému vůdci Čičovi. Ostatní k vycházkám po okolí, pilnému pletení, hraní volejbalu, k šiškové válce či hraní na pískovišti. My s Majkou a Danou jsme se vydaly koupat na Moravec.

Vracíme se až na svačinu a po ní následuje další z biblických příběhů – známé podobenství o hřivnách (Mt 25,14–30). Přečetli jsme si to jen jednou a pak dostala Kristýnka za úkol podobenství převyprávět jako v době, kdy se takové příběhy předávaly jen ústně. A my vzpomínáme, na co zapomněla, a pak se ptáme a odpovídáme si na dotazy zdánlivě jednoduché: co je hřivna, koho představuje ten člověk, co odcestoval – až po složité konstrukce o motivaci služebníků a jejich vztahu k pánovi. Naše přemýšlení přerušil br. Nagy večeří, a že po ní zase prší, omladina se sesedla ke krbu a ničí si hlasivky zpěvem písní ze Svítáčka. Dospělí obsadili verandu a probírají, jak se perou se životem. Den končíme společnou pobožností, zpěvem z nových dodatků ke zpěvníku a nácvikem kánonů. Mládež pak zpívá ještě cestou na záchod i cestou do hajan.

Ranní zvonec nás budí krutě brzy (o půl osmé), ještě že se máme na co těšit, br. Nagy upekl ke snídani koláčky, mňam. Dospělí jsou opět nahnání ke škrabání brambor a v devět už zase sedíme v jídelně, z koutů dospěláků voní káva a začíná bohoslužba. Od věřejšího probírání biblických příběhů se liší tím, že pan farář už zformuloval otázky sám. Čteme poměrně neznámý příběh z 2. Kr 6,24–7,20 o obléhání Samař, hlada a snědeném dítěti (dítěti dnes směji poslouchat), o nečekaném vítězství nad Aramejci, a pak zkoušíme odpovídat na otázky.

Po bohoslužbách zbývá půlhodina na sbalení, a už zas na výkrm do jídelny, tentokrát si můžeme vybrat křídýlko nebo stehno. Poslední procházka do lesa, sedíme s Majkou na skále s moc pěkným výhledem na řeku i do zelených lesů a rozumujeme o přemnoženosti lidstva a jeho zhoubném vlivu na tuto planetu. Kolem druhé hodiny se loučíme, startujeme škodovku a za chvíli jsme zase doma.

Vydařený víkend, ve kterém si určitě každý přišel na to svoje. Ani mně nic nescházelo, akorát vy, co jste zůstali doma.

Bohuslava Marková

Zasedání synodu (již třicátého v historii církve) proběhlo 26. až 28. května. Od poslední schůze uběhlo teprve půl roku, naplňuje se tím totiž rozhodnutí o změně termínů – synod bude zasedat každoročně již na počátku léta, aby mohl včas rozhodovat o výsledcích uplynulého roku (především z hospodářského hlediska) a také po jarních sejitích konventů, která vždy tvoří významnou část podnětů, kterými se pak synod zabývá.

Kromě synodní rady tvoří poslance synodu zástupci seniorátů, volení na konventech. Kromě nich se jednání aktivně účastní jako poradci zástupci kanceláře synodní rady, mládeže, studentů teologické fakulty, Diakonie a někteří další. Tohoto zasedání se poprvé zúčastnili členové loni vytvořeného čtrnáctého (Ochránovského) seniorátu, který tvoří oddělená část sborů Jednoty bratrské. Náš seniorát zastupují faráři Pavel Kašpar, Jaroslav Vítek, Tomáš Trusina a starší Petr Carda (nyní zastoupený náhradníkem Vladimírem Zikmundem), Milan Ryšavý a Pavel Trumpeš (nyní zastoupený náhradnicí Janou Nechutovou).

Jak vypadá synodní program? Začíná a končí bohoslužebným shromážděním, a kromě toho je každá schůze, kterých je během dne od osmé do nejméně dvaadvacáté hodiny několik, uvedena písní nebo čtením Písma a modlitbou některého ze synodálů. Po určité části jednání se plénem rozdělí do komisí, aby mohly být určité otázky projednány důkladně a z odborného hlediska. Definitivní rozhodnutí však vždy patří plénu. Komise jsou čtyři: teologická, hospodářská, právní a výchovná. Jednání řídí předsednictvo, které také celé zasedání předem připravuje, zápis pořizují zapisovatelé ze synodálů v průběhu přímo do počítače a pro jistotu se také jednání pléna natáčí.

Pracovní a často napjaté chvíle schůze bývají oživeny pozdravy hostů ze sesterských církví, někdy i ze zahraničí. Letos vzbudilo snad největší pozornost vystoupení biskupa římskokatolické církve Václava Malého jak svou upřímností a přímostí, tak i podnětností a optimismem.

Co všechno bylo letos na pořadu jednání? Jako vždy toho bylo k rozhodování mnoho, pokusím se vybrat aspoň některé body. Každé zasedání musí schvalovat hospodaření církve – rozpočet, revizní a jiné zprávy. Ani tentokrát to nebylo nijak formální, spíše naopak. Díky různým chybám v připravených dokumentech z ústřední kanceláře to bylo docela napjaté a až po několikaletých úpravách a mimořádných schůzkách hospodářské komise se podařilo doladit vše tak, aby bylo možné vše přijmout.

Synod se také zabýval otázkami souvisejícími s přičleňováním (byť možná dočasným) Ochránovského seniorátu, jehož sbory jsou mnohde v obtížné situaci.

Důležitým úkolem synodu je práce na řádech, jimiž se církev řídí. Měníci se situace v církvi i státě vyžaduje jejich změny. Byl projednán a schválen nový Řád pro bohoslovce a Řád hospodaření církve. Zmíním aspoň několik aspektů z toho druhého. Zásadním způsobem mění způsob hospodaření církve při stavbách a opravách spolu s novým statutem Jeronymovy jednoty, reaguje na měnící se ekonomické vztahy a zákony ve státě. Dotýká se nejen všech sborů, ale i jednotlivých členů (stanovuje například očekávanou výši saláru na 5 % celkových čistých ročních příjmů).

Významným rozhodnutím je také zvýšení platů kazatelů a církevních pracovníků, které znamená, že odvoody do tzv. personálního fondu, jež dříve z podstatné části vytvářely mzdové rezervy (odvod činí nyní 50 000 Kč na kazatele ročně), budou průběžně spotřebovávány. Klesající podíl státní dotace (jejíž výše však není zaručená) přesto ještě stále tvoří přes 80 % příjmu církve na mzdy. Myslím, že máme stále ještě čas, byť krátký, k tomu, abychom se i svou obětavostí připravili na dobu, kdy si budeme muset vystačit sami (některé menší církve se již státní dotace dokonce dobrovolně vzdaly).

Synod také řešil otázky začlenění starších a jáhnů jako kazatelů na sborech doplňky a změnami řádů, podporu vzájemných vztahů a spolupráce křesťanských církví spojených v tzv. Leuenberském společenství a inicioval změnu církevního zřízení přijatým kontroverzním návrhem na vznik církevního soudu, který by měl řešit otázky výkladu řádů a být odvolací instancí při řešení sporů.

Příští jednání synodu by mělo být trochu jiné v tom, že v obvyklém nabitém programu náročného jednání bude vyčleněn i určitý čas na klidný rozhovor – na téma katecheze dětí. Už se na to těším!

Milan Ryšavý

Chceš být zdravý?

Uzdravení u rybníka Bethesdy – Jan 5. Z kázání při ukončení školního roku na Církevní střední zdravotní škole a Evangelické akademii - Vyšší odborné škole sociálně právní.

Na celém příběhu je zajímavé už to, že Ježíš mezi nemocné vůbec vstoupil. Tenkrát, ale i dnes se lidé nemocným a postiženým raději vyhýbali. Neradi se setkáváme s lidskou slabostí a bezmocí. Raději jdeme za úspěchem a štěstím. Ale Ježíš je jiný a v tom nám ukázal cestu. Vaše studium a budoucí zaměstnání bude pokračováním v této ježíšovské cestě. Rozhodli jste se jít tam, kam většina lidí nechodí, pokud nemusí. Budete ošetřovat nemocné, pečovat o nemocné, vyhledávat a navštěvovat lidi, kteří se dostali svízelné situace. Poznáte odvrácenou tvář našich měst, chudobu, opuštěnost, špinu, resignaci, nenávisť a zklamání.

Dnes už dávno tuto službu nekoná pouze církev. Sociální a zdravotní problémy řeší státní správa a různá i občanská sdružení. Ale první, kdo se dal touto cestou, byl Ježíš. Nemocní, postižení, chudí lidé byli po staletí považováni za prokleté a předem odsouzené. Nemoc a bída byla pokládána za trest boží. Teprve Ježíš nás přesvědčil o opaku. Chudí a bezbranní jsou předmětem zvláštní Boží lásky a přízně. Bůh nejvíce miluje právě ty, kterými společnost nejvíce pohrdá.

Ale u rybníka Bethesdy bylo těch ubohých a bezmocných spousta. Uzdraví Ježíš všechny? Uudělá si jejich abecední seznam? Bude léčit ty, kteří se k němu protlačí nejdříve? Ani my nemůžeme pomoci všem a musíme si vybrat. Mezi nemocnými a potřebnými jsou rozdíly. Někdo si umí najít protekci, jiný se protlačí dopředu sám. Někdo to umí zahrát, jiný má peníze. Ježíš nás neučí pouze pomáhat, ale také nalézat ty, kteří nás nejvíce potřebují. Ze všech nemocných si vybral toho, který je nejdéle nemocen a nikoho nemá. Nestačí tedy jen pomáhat. Je třeba také umět najít ty, kteří jsou na tom nejhůř. To však nebývají ti, co na sebe stále upozorňují, ale spíš ti, kteří mlčí a za svou bídu se stydí.

Pak přijde ta nepochopitelná otázka. Chceš být zdravý? Kdo by nechtěl. Ale co kdyby se někdo zeptal nás: Chceš se změnit? Chceš jinak žít? Změnit svou životosprávu? Chceš napravit své vztahy, odpustit těm, které nemáš rád a napravit to, co jsi pokazil? Naučit se, na co stále nemáš čas? Což o to, možná bychom se chtěli změnit, ale většinou to stále odkládáme. To nejtěžší není snít, ale skutečně se **chtít** změnit.

Tak jako býváme smířeni se svými zlovyky a prohraní, tak bývá nemocný a zoufalý člověk smířen se svým osudem a nevěří, že by na tom mohl něco změnit. Ta největší překážka, se kterou se budete v nemocnicích a v terénu setkávat, nebude v objektivních příčinách ani v nedostatku peněz, ale v lidských srdcích. Budete lidem nabízet pomoc, ale oni ji nebudou chtít. Přijďte jim poradit a oni si budou naříkat, že jim nikdo neporadí. Ta největší překážka je v nás samotných. V tom, jak se bojíme změny. V tom, jak rychle si zvykáme na svou smůlu a trápení.

Proto ta otázka: Chceš být zdravý? Dokud člověk nechce sám, nikdo druhý to za něj nevyřeší. Ani člověk ani Bůh. Co však můžeme, je, že v lidech touhu po změně probudíme a povzbudíme. A na to je pořád myslím nejlepší a neúčinnější zvěst evangelia.

Lidé potřebují léky a obvazy. Lidé potřebují šaty, jídlo a peníze. Lidé potřebují odbornou právní pomoc. Ale když nebudou chtít své postavení změnit sami, končí všechna naše práce a služba v jakési černé díře lidské resignace a zklamání. To, co může lidi postavit na nohy a přimět je, aby zdvihli hlavu, je zvěst o Bohu, který se stal člověkem a sestoupil do té největší lidské špíny a bída, aby nás odtud vysvobodil. Nestyděte se lidem povědět o Ježíši Kristu. Nic lepšího a trvalejšího jim nemůžeme dát. Příklad Ježíš Krista, jeho vnitřní pravdivost a láska nás všechny může vyburcovat z naší únavy a lhostejnosti a naočkovat nás nadějí a optimismem. Víra v Ježíše Krista dělá i dnes divy a násobí naše chabé lidské síly.

Jiří Gruber, 9. června 2000, Červený kostel.

Co jsme přijali od Dr. Viktora Hájka

Při stém výročí narození této výrazné postavy naší církve myslím vděčně na vše, co za jeho působnosti v brněnském sboru přijali ti, kdo vyrůstali pod jeho kazatelnou, byli jím vedeni v hodinách náboženství a konfirmačního cvičení a také ti, kdo se dostali do jeho užší blízkosti jako jeho vikáři.

Jeho největším obdarováním bylo *umění kazatelské*. Jeho kázání měla logickou skloubenost, prosté podání bez jakýchkoli kudrlinek a dvěma nebo třemi základními myšlenkami se pevně vštěpovala do mysli posluchačů. Poněvadž je pečlivě promýšlel, kázával často jen ze stručných poznámek. Jak ale sám vyznal, čím byl starší, tím podrobněji si je písemně připravoval. Bylo to ostatně nutné už z toho důvodu, že vzrůstal počet zájemců o jejich výtisky. Nezapomenutelnými byly cykly kázání na desatero, krédo a modlitbu Páně nebo některou biblickou postavu. Těšili jsme se už na další neděli. Vikářům, kteří se pod jeho vedením vystřídali, připomínal, že moderní posluchač vyžaduje stručnost a věcnost podání. Kázal tak, že nejvýše vzdělání i méně vzdělání porozuměli, o co jde a jak se jich to týká. Jeden z bratří to vyjádřil, jak je zvláštní, že ten Hájek káže tak, jako by věděl, v čem jsem minulý týden hřešil a v čem potřebuji napomenutí a potěšení.

Jeho zvěst byla christocentrická, soustředěná na tu jednu drahou postavu Spasitele nás chatrných a provinilých lidí. V debatách s vědeckými a kulturními pracovníky, které se vedly za první republiky např. na půdě YMCA, dovedl s bystrou pohotovostí okamžitě vystihnout myšlenkovou povrchnost nebo skrytý osten vyzyvatele a bystrou argumentací vyvrátit jeho tvrzení. Tato jeho vyznavačská jasnost a pohotové argumenty se staly výbornou pomocí jeho žákům, když se dostali za totality do palby zastánců tzv. světového vědeckého názoru.

Viktor Hájek nenacházel snadno cestu k lidem, zdál se někdy poněkud odtazitým a nepřístupným. To však bylo opravdu jen zdání. V jádře byl člověkem velice citlivým a toužícím po přátelství. Kdo se dostal do jeho blízkosti, zvláště jako spolupracovník, pocítil přátelskou vstřícnost a vnitřní porozumění, vyslechl i lecjaké vyznání jeho vlastních slabin a mnohou radu z hlubin jeho věřícího srdce a z jeho zkušeností. Přitom měl výborný smysl pro humor, takže některé jeho postřehy vyvolávaly upřímné obveselení.

Těm, kdo se stali jeho přáteli, byl vděčen v době, kdy zastával nejdopovědnější postavení, za každou jejich návštěvu a povzbuzení. Sám rád přijížděl do sborů, kde pracovali. Ti všichni přijali s velikou lítostí zprávu o jeho, po lidsku vážno, předčasném úmrtí, ale na druhé straně si později zpětně uvědomili zvláštní signál prorockého povědění: „Před příchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý“. (Iz 57,1 podle Kr.). Kdoví, čeho by se dočkal v dobách normalizace.

Nesmazatelně se zapsal do srdcí mnohých. Odmítl by však chválu a poukázal k tomu, od něhož sestupuje každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování (Jk 1,17).

Jan Pokorný

Společenská rubrika – Brno I.

V červenci a v srpnu oslaví své kulaté výročí tyto sestry a tito bratři:

1. 7.	Koehlerová Bedřiška z Brna-Zábrdovic	93 let
1. 7.	Liškutinová Magda z Brna-Veveří	40 let
3. 7.	Prudká Dagmar z Brna-města	30 let
3. 7.	Dobrovolná Františka z Újezda u Brna	89 let
4. 7.	Freislebenová Božena z Brna	83 let
5. 7.	Doláková Vlastimila z Brna-Pisárek	81 let
5. 7.	Pilátová Krista z Brna-Zábrdovic	91 let
6. 7.	Škeříková Zdenka z Brna-Zábrdovic	70 let
7. 7.	Plíková Libuše z Brna-Lužánek	81 let
11. 7.	Lacko Vincent z Brna-Stránic	88 let
12. 7.	Veverková Marie z Ostopovic u Brna	92 let
14. 7.	Muellerová Marie z Brna-Holásek	82 let
14. 7.	Stehlik Emil z Brna-Stránic	94 let
19. 7.	Běhal Alois z Modřic	87 let
21. 7.	Píza Zbyněk z Újezda u Brna	20 let
23. 7.	Moczková Alžběta z Brna-města	89 let
26. 7.	Brettschneiderová Lydie z Brna-Holásek	82 let
26. 7.	Syptáková Anna z Brna-Stránic	87 let
29. 7.	Čermáková Eva z Brna-Černovic	20 let
31. 7.	Jílek Petr z Brna-Lišně	40 let
1. 8.	Nykodým Bohumil z Újezda u Brna	85 let
4. 8.	Málková Kateřina z Brna-Bohunic	20 let
5. 8.	Vondra Jakub z Brna-Králova Pole	10 let
6. 7.	Fictumová Vendula z Brna-Králova Pole	20 let
11. 8.	Bělehradová Eva z Brna-Bohunic	40 let
13. 8.	Přikryl Zdeněk z Brna-Pisárek	70 let
13. 8.	Slámová Věra z Brna-Žabovřesk	88 let
14. 8.	Navrátilová Olga z Brna-Žabovřesk	20 let
15. 8.	Mueller Adolf z Brna-Holásek	81 let
15. 8.	Ondrová Blahoslava z Brna-Žabovřesk	85 let
16. 8.	Bělehrad Miloš z Brna-Bohunic	50 let
16. 8.	Romportlová Simona z Brna-města	30 let
18. 8.	Turčan Michal z Brna-města	10 let
19. 8.	Procházková Libuše z Brna-Řečkovice	60 let
20. 8.	Hrudová Eva z Popovic u Rajhradu	30 let
20. 8.	Tomková Božena z Brna-Horních Heršpic	84 let
29. 8.	Luklová Naděje z Brna-Stránic	81 let

V květnu byli pokřtěni:

- 7.5. Petr Herzog, nar. 29.9.1959 z Brna
- 7.5. Petra Herzogová, nar. 15.6.1998 z Brna
- 7.5. Daniela Herzogová, nar. 15.6.1998 z Brna

V květnu jsme se rozloučili:

- 5.5. PhDr. Jan Fírbas, nar. 25.3.1921 z Brna

Společenská rubrika – Brno II.

Všem jubilantům vyprošujeme boží požehnání:

2.7.	PhMr. Sáva VINTERA z Brna – Bohunic	83 let
5.7.	Libuše TVRZOVÁ z Kuřimi	79 let
5.7.	Věra VAŠÍKOVÁ z České	78 let
8.7.	Věra RANDÝSKOVÁ z Brna	76 let
10.7.	Jaroslav KUDLA z Brna	85 let
12.7.	Jaroslav BRODSKÝ z Brna	77 let
17.7.	Gusta PSOTOVÁ z Brna	87 let
21.7.	JUDr. Bořivoj KOLDOVSKÝ z Brna	77 let
21.7.	Zdeňka ŠVYHNOSOVÁ z Brna – Lesné	77 let
25.7.	Jindřich DOBEŠ z Brna – Bystrce	91 let
25.7.	Ervín FOLWARCZNÝ z Brna – Černých Polí	84 let
27.7.	Věra ZAORALOVÁ z Brna – Bohunic	82 let
28.7.	Olga STRMISKOVÁ z Brna – Kohoutovic	79 let
2.8.	Marie HUSÁKOVÁ z Brna – Řečkovice	82 let
2.8.	Hermína FUSKOVÁ z Brna	89 let
2.8.	Zdeňka ŠIMÁČKOVÁ z Brna – Králova Pole	79 let
3.8.	Emilie KUČÍKOVÁ z Brna – Králova Pole	82 let
6.8.	Gabriela KARÁSKOVÁ z Brna	79 let
6.8.	Růžena PERNOVÁ z Brna – Králova Pole	88 let
6.8.	Albert ŠTĚRBA z Brna	81 let
7.8.	František MATOUŠEK z Brna	89 let
9.8.	Vladimír POPOVIČ z Brna	70 let
10.8.	Jiří STANĚK z Brna – Králova Pole	78 let
10.8.	Zdeněk VOJTÍŠEK z Brna	77 let
11.8.	Eliška VERMOUSKOVÁ z Kuřimi	80 let
15.8.	Miroslav KUNZ z Drásova	81 let
17.8.	MUDr. Miroslav ČECH z Brna	78 let
18.8.	Anna RADLIČKOVÁ z Tišnova	87 let
21.8.	Růžena ŠKERÍKOVÁ z V. Hostěrádek	93 let
22.8.	Štěpánka ZÁLEŠÁKOVÁ z Brna	78 let
23.8.	Marie KACKOVÁ z Brna – Králova Pole	77 let
25.8.	MUDr. Miroslav ŽENATÝ z Brna	76 let
29.8.	Věra ZEMANOVÁ z Brna	82 let

V květnu byla pokřtěna:

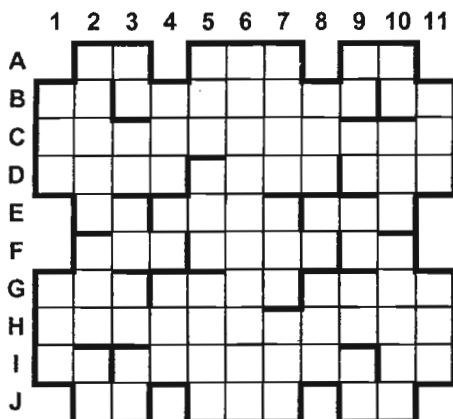
- 21.5. Michaela Urbanová, nar. 27. 2. 2000 v Brně

V květnu jsme se rozloučili:

- 3.5. ing. Alice Lasáková z Brna, nar. 1928

Z Mudrosloví národu slovanského

podle F. L. Čelakovského

VODOROVNĚ: **A.** – SPZ okr. Sokolov; ozn. vozidel Slovinska; desetinný logaritm. **B.** – Ozn. typu počítače PC; základní organizační jednotka fakult vysokých škol; průkaz totožnosti (zkr.). **C.** – Třetí část tajenky. **D.** – Oslovení Anny (lid.); jeden z tvarů zájm. neurčitého „všechn“; skutek. **E.** – Kancelářská zkr.; zbavovat plevele; díl. **F.** – Mohamedův zeť; roh; ozn. kvalitní jemné pšeničné mouky. **G.** – Předpona v cizích složených slovech značící vztah k vejci; pamlsky; francovka. **H.** – Druhá část tajenky. **I.** – SPZ. okresu Olomouc; neprodíratí; karetní výraz. **J.** – Ozn. digitálního zvukového nosiče; zvuková shoda na konci verše; zkr. tiskové agentury Řecka.

SVISLE: **1.** – Japonská lovkyně perel; zájm, osobní. **2.** – Zeď; klekání; ozn. vozidel diplomatického sboru. **3.** – „All right“ (zkr.); SPZ okr. Kladno (těž. KL); materiál pro výrobu elektr. vodičů (chem. zn.); primát; „Zlatá kaplička“ v Praze (zkr.). **4.** – Slov. tážací zájmeno; Ludolfovo číslo; umírá (kniž.). **5.** – Číslovka řadová; šelma psovitá; vůdce, předák (převz.). **6.** – První část tajenky (polské přísloví). **7.** – Dřením poškodí na povrchu; Venezuelská řeka; Národně osvobozenecá fronta v Řecku. **8.** – Italská metropole (slov.); SPZ okr. Klatovy; ženský hlas. **9.** – Solmizační slabika; tohoto času (kniž. zkratka); SPZ okr. Ústí nad Orlicí; zkr.našich novin; oslí citoslovce. **10.** – Japonská národní hra; zvýšený tón; hudebně dramatické dílo. **11.** – Naplněn; dvě spojky (jaz.).

Pomůcka: AA; AT; CC; CD; EAM; Tuy.

Tajenka z minulého čísla: Velké věci pomalu rostou.

Hádky všelijaké pro prostřední

1. Kde je na světě místo čtyř světových stran jen jedna světová strana?
2. Jak je možno udělat ze dvou týčů deset, aniž by se zlomily?
3. Je v moři více pisku, nebo ryb?
4. „Závodník snědl tři vejce na lačný žaludek a pak se rozběhl.“ Ve větě je chyba. Kde?

Odpovědi

- 1) Na severním pólu je jen jih, neboť kam se podíváme, je to vždy jižním směrem. Podobně je na jižním pólu jenom sever.
- 2) Dáme-li dvě tyče přes sebe, vznikne z nich X, římsky 10.
- 3) V moři je více ryb, písek je pod mořem.
- 4) Závodník mohl sníst na lačný žaludek jen jedno vejce, při dalších už nebyl žaludek lačný.

Sedmikrásek

Pozdrav

Na tabuli je nakreslena zaječí „škola“: 3 zajičci sedí za sebou jakoby v lavicích, rostlinka-zvonek jako školní zvonek.

Dále je připraven na papíru obrázek: bažanta, orla, vlka, velkého zajíce a malého zajička.

A dále na špejlích papírové obrázky: dospělého, děti a domku s výraznými dveřmi.

Pan učitel (zajíc s brejlemi) učí malé zajičky, vysvětluje a zkouší je a opakuje s nimi tyto zásady:

„Co udělá zajiček, když uvidí...“

...vlka – no přece rychle uteče (protože jeden nepozorný zajiček jednou neutekl a nebyť kamarádů, zahynul by)

...orla – přikrčíte se a schováte se do trávy (protože jede zajiček místo toho utíkal a orel ho málem chytil)

...bažanta – budete s ním závodit, abyste uměli utíkat jako správní zajáci (při tom všem ukazujeme dětem obrázky a ptáme se, zda někdy tato zvířata viděly, jak se chovala – tedy spolu se zajičkou zkoušíme i děti).

A teď pozor! Co uděláte, když potkáte pana zajíce (ukážeme ho). Nikdo to z vás neví? No přece pozdravíme a řekneme: „Dobrý den“. A když potkáme zajička?... no přece: „Ahoj, zajičku“.

Zajičkům to však moc nejde, proto jim pan učitel řekne, že se to spolu s dětmi naučí: Ukazuje dětem střídavě zajíce a zajička a děti hlasitě správně pozdraví – za to je moc pochválí!

Tu se však ozve Sedmikrásek, že by si i on děti rád vyzkoušel, a pan učitel-zajíc mu to dovolí.

Sedmikrásek tedy bude dětem ukazovat tyto obrázky:

Nejprve obrázek dospělého (dobrý den), skupinky dospělých (dobrý den) a dětí (ahoj). Střídavě jim je ukazuje, napíná je, zkouší, ale stále musí žasnout a děti chválit.

Pak si chvíli oddechne s písničkou a přidáme obrázek domečku, když odcházíme (nashledanou) a znovu zkouší a napíná...

Nyní dětem rozdáme kartičky, aby si na ně mohli nakreslit dospělé a děti a sami se zkoušet...

(Z knihy Sedmikrásek)

Minulost brněnských evangelíků – část III.

Brno za českého povstání

Jak známo, Morava se k protihabsburskému povstání českých stavů roku 1618 v rozhodující první fázi nepřipojila. Došlo k tomu až v květnu 1619, kdy sem přitáhlo české vojsko Matyáše z Thurnu a protestantská většina zemského sněmu, vedená Ladislavem Velenem ze Žerotína se rozhodla pro povstání. Brněnský lid shromážděný na Velkém náměstí to přivítal s jásotem. Jesuité byli vypovězeni, kostel sv. Jakuba dostal německého a českého evangelického kazatele, katolíci měli faráře u sv. Jana u Minoritů. Za lidových bouří byly zničeny všechny kláštery.

Je zajímavé, že pobělohorská reakce neměla ráz okamžitého převratu. Císařské vojsko přitáhlo do města 1. ledna 1621. Teprve počátkem roku 1622 byli z Brna vypovězeni evangeličtí duchovní a učitelé. 19. 4. bylo brněnským evangelíkům zakázáno chodit na bohoslužby do evangelických kostelů v okolí. 1625 musili měšťané, kteří nechtěli přestoupit, prodat své domy.

Stojí za poznamenání, že od povstání do roku 1623 se městské účty vedly česky, do roku 1628 se vyskytovaly české dopisy v korespondenci městské rady. Poté převládla němčina.

Obrana proti Švédům

V českých dějinách nejednou převládlo pojetí vítězných nepřátel a udrželo se nadále v obecném povědomí. Po třicetileté válce bylo všude kolem plno stop ničení, ovšem mluvit se chtělo a mohlo jen o jedné. Tak se ustálil obraz švédského plundrování a kořistnictví.

Švédská armáda Gustava Adolfa, jež roku 1632 zasáhla na pomoc německým protestantům, byla ukázněným vojskem zemanů a sedláků a ještě k roku 1639 píše Josef Pekař ve své *Knize o Kosti : Loupiti bylo švédským vojákům přísně zakázáno ... o obírání poddaných o obilí nebo o dobytek ničeho neslyšíme: poddaný sedlák mohl jít bezpečně po své polní práci.* Naproti tomu po příchodu císařské armády byly zabrány všechny zásoby na zámku a uchvácen všechen dobytek na dvorech, vojáci přepádali *kdejaký potah, který na polích při jarních pracích shlédli.*

Ve čtyřicátých letech již bylo plundrování obecným jevem na obou stranách. 6.3.1645 rozdrtili Švédové habsburská vojska generála Götze u Jankova na Tábořsku (v Čechách dlouho živé rčení : Pochodil jako Kec u Jankova). Vítězný generál Torstenson získal na Moravě Jihlavu, Znojmo a Mikulov, načež táhl na Vídeň, kam mířil v čele povstavší uherské šlechty sedmihradský vévoda Jiří Rákoczi. Jako roku 1619, opět se mohlo zdát, že dny habsburské říše jsou sečteny. Dokud Uhři nepřitáhli, rozhodl se Torstenson ovládnout Brno, jeden z posledních habsburských opěrných bodů na Moravě. Již od roku 1642 Švédové drželi Olomouc.

Rozhodný odpor brněnských měšťanů vyplýval vedle horlivosti a zápalu barokního katolicství též ze zájmu těch, kdo za pobělohorských konfiskací udrželi nebo získali majetek, aby nedošlo k dalšímu zvratu.

Zdařilá obrana katolického Brna od 4. května do 15. srpna 1645 přivedla zvrat v dosavadním úspěšném švédském tažení. Ovšem k rozhodující události došlo jinde. Turecká říše nechtěla strpět na svých hranicích vzrůst moci sedmihradského vévodství a přinutila Jiřího Rákocziho, aby s Habsburky uzavřel 8. srpna mír. Tím padla naděje, že by válka, o jejíž ukončení se ve Vestfálsku již začalo jednat, vyústila v rozhodnou porážku Habsburků.

Obrana Brna před Švédy přispěla tedy k tomu, že v českých zemích zůstalo v platnosti ustanovení Obnoveného zřízení zemského z roku 1627, že všichni obyvatelé musí být katolíky. Bez úspěchu se Komenský obracel na Švédy ve snaze zjednat platnost Rudolfovu majestátu z roku 1609 o náboženské svobodě.

Jaromír Procházka

O varhanách v Blahoslavově domě

5 let po postavení Blahoslavova domu rozhodlo staršovstvo instalovat do shromáždovacího sálu varhany (1929). Žel zdá se, že po obrovských výdajích na koupi nájemního domu s pozemkem pro budoucí stavbu a na vlastní stavbu modlitebny s několika sály nebyla už chuť pořizovat nákladnější nástroj. Varhany dodala pražská firma Urban. Brzo se však ukázalo, že nástroj zcela nevyhovuje, nestačí na doprovod zpěvu 400členného shromáždění, což bylo zvláště patrné při rozhlasovém vysílání bohoslužeb. (Takové vysílání se právě tehdy zavádělo a bylo všeobecně vyžadováno.) Proto se v r. 1934 rozhodlo o rozšíření nástroje, které provedla známá firma Tuček v Kutné Hoře. I když nepochybujeme o správnosti tohoto rozhodnutí, základní chyba se zřejmě stala hned na počátku, při volbě nástroje, a pozdější snahy o zlepšení špatného řešení nemohly věc zásadně napravit. Varhany byty s ohledem na velikost sálu a návštěvnost bohoslužeb poddimenzovány, i po rekonstrukci zněly jako harmonium a nikoliv jako skutečné varhany, trpěly stále větší poruchovostí způsobenou nešťastným systémem spojení kláves se vzdušnicí píšťal (traktury). Jen díky tehdejšímu varhaníkovi, který se v nich vyznal a byl ochoten je sám neustále opravovat, sbor ani netušil jak "drahé" varhany má. S přibývajícimi roky se pomalu začala prosazovat myšlenka, že problém varhan se bude muset řešit radikálně, tj. staré rozebrat, pokusit se je prodat a postavit nové.

K tomu ovšem došlo až po převratu roku 1989, kdy přestal být větší problém získat ke stavbě schopnou varhanářskou firmu. Zakázku dostala jihlavská firma Doubek a syn. Umístění varhan na čelní kruchtě Blahoslavova sálu má ovšem svou velkou nevýhodu: Nízký a svažující se strop neumožňuje snadné umístění delších píšťal. Protože jiné umístění nepřichází v úvahu, bylo třeba tento problém vyřešit jinak. Aby však nedošlo ke stejné chybě jako před lety, byli nejprve pozváni k diskusi o dispoziční varhan pedagogové, varhanního oddělení JAMU. Podle návrhu prof. V. Bělského pak firma v krátké době předložila nabídku, ta byla akceptována a výroba začala. Mezitím byl starý nástroj rozebrán a prodán do nového katolického kostela ve St. Podvorové, jako dočasné opatření do doby, než farnost získá dost peněz na varhany nové: Tam provedli nejprve pečlivou revizi a údržbu každé části, teprve potom přistoupili ke stavbě. Prý jsou velmi spokojeni.

V Blahoslavově domě zahájili varhanáři stavbu nového nástroje v létě 1992 a v říjnu byly varhany uvedeny do provozu. Jsou jako obvykle dvoumanuálové, s 19 znějícími rejstříky (9 v I. manuálu, 6 ve II., 4 v pedálu). Považujeme za velkou výhodu že máme osvědčenou mechanickou trakturu. Obohacením zvuku jsou 2 jazykové rejstříky, a to v II. manuálu a v pedálu. Prostorové uspořádání je velmi účelné a na přední straně sálu proti dřívějšímu stavu i esteticky působivé. Hrací stůl je za menší prostřední skříň s píšťalami II. manuálu, s níž tvoří jeden celek. Celá skříň je předsazena do sálu, přerušuje zábradlí krucht nad kazatelnou. Ostatní píšťaly (I. manuál a pedál) jsou rozděleny do dvou samostatných, velkých bočních skříní, na pohled zrcadlově uspořádaných. První léta provozu ukázala, že pro doprovod písní schází samostatné dostatečně silné hlasy. Řešilo se to dodatečným zesílením nebo výměnou píšťal dvou hlavních rejstříků. Varhany dnes zcela vyhovují svému účelu, kromě toho jsou způsobilé i k varhanním koncertům.

La;dislav Hájek, Brno, 12. 6. 2000

O varhanících a varhanách

Nedílnou součástí evangelické bohoslužby je společný zpěv, při němž nás doprovází ve všech třech kostelech I. i II. brněnského sboru varhany. Jaké jsou naše varhany, o tom vám poví na těchto stránkách Martin Grombířík a Ladislav Hájek. Já bych vás ráda seznámila s varhaníky I. sboru. Jak v Betlémském, tak v Červeném kostele z nich vidíme, pokud se ovšem otočíme, jen šešulku hlavy a snad podle stylu hraní, tempa a třeba zručnosti odhadujeme "kdo dnes hraje". Proto jsme už před časem začali na kostelních vývěskách tento údaj uvádět. U našich varhan se střídá až 10 hudebníků, každý má svou neděli, pokud nemůže z jakéhokoli důvodu hrát, zaskočí některý z kolegů. Varhaníci se občas scházejí, aby si popovídali o problémech s nástroji, rejstříky, tempy písní či způsobu doprovázení. Možná je nutno připomenout, že všichni konají tuto službu sboru bez nároku na finanční odměnu, že ji dělají také s radostí, zaujetím a vděčností.

První neděli v měsíci slycháváme v obou kostelech bratra *Pavla Nagy*. Jeho otec působil jako farář ve Vilémově na Vysočině, kde administroval řadu okolních sborů a malého Pavla, jen co se trochu naučil na klavír a harmonium, vozíval do shromáždění na motorce, aby doprovázel na různé nástroje, které po venkovských kostelech a modlitebnách byly. V Habrech se např. evangelické bohoslužby konaly dokonce v synagoze, a jak to v 50. letech bylo, synagoga byla řádně poničená a okny dovnitř táhl svěží vysočinský vánek, který varhaníkovi svévolně otáčel noty. Tak je Pavel Nagy vybaven i pro náš studený Červený kostel. Na varhany jej učila místní varhanice z katolického kostela. Vedla jej k improvizaci, učila jej číslovanému basu, transpozici, ale seznamovala ho i se stavbou varhan, různými systémy nástroje, a tak se mu varhany postupně staly velkou láskou a koníčkem. Rád si zahráje v jakémkoli kostele, který potká na cestách, a s pobavením mi vyprávěl, jak měl možnost zahrát si i na jedny z nejslavnějších našich varhan (105 registrů, 3 manuály) v kostele sv. Barbory v Kutné Hoře. U nás hraje od svých studentských let – je absolventem průmyslové školy silnoproudé elektrotechniky. Za těch 30 let si utvořil určitý styl hraní, díky otcově škole dbá důsledně na to, aby udržoval při bohoslužbách kontakt s farářem, sledoval dění u stolu Páně a přizpůsoboval se jako varhaník každé, i nenadálé situaci. S trochou smutku musí konstatovat, že v rodném Vilémově, kde ve shromáždění často sedělo jen 10 lidí, zněl sborový zpěv mohutněji než v Červeném kostele, kde je průměrná návštěva asi 140 bratří a sester.

Lydie Pospíšilová je profesionální klavíristka – dnes je profesorkou oboru obligátní klavír a korepetice na brněnské konzervatoři. Sama zde absolvovala u prof. Inessy Janičkové a o pět let později na JAMU u prof. Otakara Vondrovce. Její klavírní umění jsme měli možnost ocenit, když doprovázela svého syna Jana při jeho absolventském koncertě na konzervatoři, kde oba dokonale provedli Dvořákův Koncert h-moll pro violoncello. A často je slyšíme hrát spolu také u nás v kostele. Na varhany se učila sama, už od deseti let pomáhala hrát v kostele v Lanškrouně, kde byl její otec farářem. Úplné počátky její hudební kariéry leží ovšem v lanškrounské hudební škole. Jako dítě se však nerada učila noty, ze školy měla být tedy vyloučena, až na intervenci maminky Soběslavské se věc urovnala. Možná díky tomu máme nyní nejen výbornou varhanici, ale také dirigentku smíšeného sboru Cantate Domino, který zcela přirozeně spojuje zpěváky I. a II. evangelického sboru v Brně. Pro Lydii Pospíšilovou je typická její pečlivost a důslednost, s jakou připravuje sebe i sbor na každé veřejné vystoupení. Zlí jazykové tvrdí, že stejně důsledná a nesmlouvavá je i jako pedagog na konzervatoři. Protože věkový průměr našich varhaníků není úplně nejnižší, Lydie se domnívá, že bychom se již dnes měli zaměřit na hledání a výchovu mladší generace, která by postupně zasedla za naše varhany. Je to výzva pro rodiče malých klavíristů ze sboru a pro studenty klavíru či varhan.

Dalšími našimi varhaníky jsou Dana Dobešová, MUDr. Milan Berka, Eliška Soběslavská, Anna Mikšátková, Dušan Marek, Martin Grombířík, za varhanami na Pellicově usedají v případě potřeby ještě sestry Eva Navrátilová a Zdena Čápková, která také hrává při bohoslužbách v Silůvkách. Tak o nich zase příště.

Lída Marková

Zprávy ze staršovstva

Brno II.

Schůze byla tentokrát už na začátku června (5. 6.), neboť na řádný termín schůze staršovstva letos připadlo Svatodušní pondělí. Staršovstvo přijalo informaci o skončeném 2. zasedání 30. synodu ČCE. K běžným úkolům, kterými se schůze musí zabývat, patří také péče o kazatelské obstarání služeb Božích v sídle sboru a kazatelských stanicích, které při dosavadním obsazení pouze jednoho kazatelského místa musí spolu obstarávat také presbyteri konající čtené služby Boží. Vděčně využíváme také službu brněnských emeritních sester kazatelek a bratří kazatelů. Lze doufat, že sbor bude mít od léta i druhého faráře (Mgr. Jiří Malý, dosavadní vikář v Brně II) a kazatelská služba se tím výrazně usnadní.

Hospodářské úkoly a povinnosti staršovstvo tíží. Rádi ovšem vezmeme na vědomí, co se podařilo. V tomto případě je to (zdá se, že úspěšně proběhnuvší) velká oprava střechy nájemního domu.

V našich shromážděních bývají lidé, kteří špatně slyší. Třeba proto, že se jim sluch začal zhoršovat věkem. Někdy se ostýchají dát to najevo. Nutnost usednout do té jediné řady sedadel, kde jsou k dispozici sluchátka pro hůře slyšící, může být z rozmanitých příčin obtížná. Staršovstvo rozhodlo, že vyzkouší a podle výsledku testu dá zakoupit pro Blahoslavův dům bezdrátová sluchátka, od nichž čekáme, že našim špatně slyšícím bratrům a sestrám pomohou zmenšit překážku v účasti na dění služeb Božích.

Jv

Brno I. – schůze se konala po redakční uzávěrce 22. 6. 2000

Výsledek sbírky na Jeronymovu jednotu ve sboru Brno I a II

	1998	1999	2000
Hlavní dar lásky - Brno I	10.994	8.332	6.514
Hlavní dar lásky - Rychmanov	540	1.095	933
Sbírka darů - Brno I	25.330	38.084	28.767
Sbírka darů - Rachmanov	2.720	3.500	3.260
Brno I – celkem	39.584	51.011	39.474
Hlavní dar lásky - Brno II	13.000	6.265	13.115
Sbírka darů - Brno II	25.175	32.960	44.455
Brno II – celkem	38.175	39.225	44.455

Týden ve sboru o prázdninách

Brno I

úřední hodiny: každý všední den 9 - 12

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

Středa

13.00 – služby Boží v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

Neděle

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II.

úřední hodiny: pondělí – pátek 8.30 – 11.30

Úterý 19.30 – třicátníci (4. 7. a 1. 8.)

Středa 13.00 – služby Boží v Diakonii Hrnčířská

Sobota 10.00 – služby Boží v DD Kociánka (8. 7., 22. 7., 18. 8., 26. 8.)

Neděle 10.00 – setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

Z „Kavárničky“

Opět jeden školní rok končí. Řeknete snad, že se to nás, dříve narozených, netýká, máme přece prázdniny pořád. Mýlíte se!

Ve školním roce jednou za měsíc mezi nás chodili studenti konzervatoře, aby nám způsobili radost svým vystoupením, my děkujeme sestře profesorce Lydii Pospíšilové, která nám tato krásná hudební odpoledne zprostředkovala.

Co jsme ještě prožili v tomto školním roce? Zase nás zaujaly přednášky historické i teologické, literární odpoledne o básnících či seznámení s obsahem knih. Těšili jsme se z krásných diasmů. Dokonce jsme se prostřednictvím videofilmu podívali na památná místa v Izraeli. Nechyběla ani naše milá odpoledne všehochuti pel-mel. Spolu s bratrem Františkem Šedivým jsme oslavili jeho sté narozeniny. A ve všech našich setkáváních jsme společně zpívali duchovní písně, připojili se k modlitbám a naslouchali kázáním s pevnou vírou v našeho společného Pána. A tak prázdniny přicházejí, ale „Kavárnička“ i o prázdninách každou středu mezi 15. až 17. hodinou je otevřena pro všechny, kteří chtějí přijít.

Kornelie Křehliková

Ze sborů ČCE

Brno – Židenice, Jílkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel.: 48538108

Brno – Husovice, Netušilova 26,

tel.: 45212420

V červenci a srpnu se konají pravidelné bohoslužby v neděli v 9.00.

Sborový pobyt na Blažkově bude od 12. do 19. srpna, vede br. farář Kašpar.

V červenci a srpnu se konají nedělní bohoslužby vždy v 9.00.

Sborová shromáždění

ZÁŘÍ 2000

9.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP zahájení školního roku	3. září 11. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		10.30	Kuř	Jaroslav Vitek
				13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
9.00	ČK	Eberhardt Renz zemský biskup ze Stuttgartu	10. září 12. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek
				9.45	Tiš	
8.30	BK	Jiří Gruber	17. září 13. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Jiří Gruber		10.30	Kuř	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Jiří Gruber		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
				19.30	BD	
8.30	BK	Olga Tydlitátová	24. září 14. po Trojici	9.00	BD	Jiří Malý
10.00	ČK	Olga Tydlitátová		9.45	Tiš	
8.30	BK	Pavel Kalus	1. října 15. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Pavel Kalus rodinná neděle		10.00	Kuř	
14.15	Rych	Pavel Kalus		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Internet: www.berolina.cz/ccebrno/setkavani.htm Odpovědní redaktoři: J. Gruber, J. Vitek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Iva Malíková, Ludmila Marková, Pavel Nagy, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek, Katka Valentová a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10 × ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Datum uzávěrky příštího čísla: 7. 9. 2000